

Rugilė Šataitė ir Roberta Jonaitytė

Žvirblių naktis

(drama)

Veikėjai:

Džiugas

Rūta

Nojus

Saulė

Vaiva

Tadas

Julius

Mokytoja Bitinienė

Vaivos teta Vilija

Rūtos tėtis

Rūtos mama

I veiksmas

1 scena

Vakarėlis. Garsiai groja muzika, žmonių balsai. Lauke ant suoliuko sėdi ir rūko Nojus, Tadas ir Vaiva

NOJUS. Koks *lievas* plotas. Žinojau, kad gerti su jaunesniais neapsimoka. Norit pasakyt, aš dėl šito praleidau „*tinder*“io“ *deitą*?

VAIVA. Kad jie tik metais jaunesni.

TADAS. Ir žymiai durnesni.

NOJUS. Todėl ir geriam ant suoliuko atsisėdę. (*Iškelia butelį degtinės*) Kristaus kraujas! Nusilenkit, mirtingieji, ir išpažinkite savo nuodėmes!

Vaiva ir Tadas nulenkia galvas ir bando nesusijuokti.

NOJUS. Priimkite Kristaus kraują. (*Pila Tadui į burną degtinę, paskui Vaivai*) Šventinu!

VAIVA. Gerbiamasis kunigėli, kodėl Kristaus kraujas baltas?

TADAS. Nurijai ir po to klausi. Reikėjo klausti prieš, Vaivule.

Kikendama atbėga Rūta. Rūbai išsipešioję, plaukai pasivėlę.

VAIVA. Kur tu buvai dingusi? Nematėm nuo baliaus pradžios.

RŪTA. Taip išėjo... (*Atsisėda šalia Vaivos*) Žinot Andrių? Na tą... Aukštas, tamsių plaukų, labai... Mm... Labai gražiom lūpom.

Vaiva su Nojumi susižvalgo.

NOJUS. Tai nusilaižėt?

RŪTA. Tu manęs nesmerk! Klausykit, atėjau į balių, jis priėjo, nusišypsojo, aš nusišypsojau, pasisveikinom, pakalbėjom ir staiga jis sako „einam prie krūmų“.

TADAS (*nustebęs*). Ir tu ėjai?

RŪTA. Nepertraukinėk! Ėjom prie krūmų, o aš ir galvoju — arba jis žudikas, arba nusilaižysim.

NOJUS. Durtinių žaizdų lyg ir neturi, tai tikriausiai antras variantas?

RŪTA (*apsikabindama Vaivą per pečius*). Taip! Ir, žinokit, aš suprantu, kad Andrius asilas, bet laižosi tai visai neblogai, tikrai!

Visi suglumę susižvalgo.

RŪTA. Nežiūrėkit akių išvertę, jūs matėt jo lūpas?

VAIVA. *O'kei*, čia dar svarstyтина, nes man atrodo, kad tavo objektyvų mąstymą žaloja degtinė (*pirštu pastuksena į smilkinį*). Dabar smakrą aukštyn ir susitvarkyk marškinėlius, panele.

Rūta paskubomis susitvarko išsipešusius marškinėlius.

TADAS. Tai dabar susimesit?

RŪTA. Baik tu! Jei susimesčiau su kiekvienu per balių pabučiuotu bernu, turėčiau visą vyrų harema.

NOJUS (*erzinančiai*). Bet patiko, a?

RŪTA. Nojau, tu nesupranti, jo lūpos...

TADAS. Rūta, viskas, rišam kalbą. Jei dar tiek teks klausytis apie kito *čiuvo* lūpas — susivemsiu.

Ateina Džiugas. Prie jo pribėga Rūta lyg ieškodama pagalbos, Džiugas ją apkabina viena ranka

DŽIUGAS (*juokdamasis*). Tai ką jau padarėt Rūtai?

TADAS. Neleidom kalbėt apie Andriaus lūpas.

RŪTA. O kas tave, Vaiva, šiandien pamylėjo, kad visas kaklas margas? (*Vaiva liūdnei šypteli ir ranka perbraukia sau per kaklą*). Ai, gerai ir nesakyk. Aš čia šiek tiek akis pailsinsiu (*užsimerkia*).

TADAS. Šiandien ji gėrė daugiau negu įprastai.

DŽIUGAS. Ne, ji visada geria iki komos, bet šiandien kažkas ne taip...

VAIVA. Tikriausiai vėl su tėvu susipyko.

DŽIUGAS. Ji visada su tėvuku susipykusi.

NOJUS. Tai jeigu taip gerai ją pažįsti, kas jai yra?

Džiugas palinksta arčiau prie jų, apsidairo, ar daugiau niekas negirdi

DŽIUGAS. Nesakykit Rūtai, kad prasitariau, bet ji vėl susipyko su Armanausku.

VAIVA (*atsidūsta*). Nieko naujo. Nesuprantu, dvidešimt penkerių ir toks debilas. Bet ir Rūta gera... Tik tarp jų pertrauka, ir nusilaižo su pirmu pasitaikiusiu.

DŽIUGAS. Ne, nesilaižo ji su jokiais kitais — tai faktas...Tik prieš mus pavaidinti norėjo, kad nesuvoktume, kaip jai Julius rūpi. Juk iš tikro tik ir spokso į telefoną, gal parašys, pasiūlys susitaikyti.

NOJUS. Greičiausiai... (*Pasižiūri į telefoną*) Man Saulė parašė.

TADAS. O kodėl ji ne čia? Žadėjo būti.

NOJUS. Parašė, kad „ne taip praėjo pro mamą“, tai dabar namų areštas.

VAIVA. Visai kaip per jos praeitą gimtadienį, kai leido pasikviesti mus, o nuotakai pasikeitus išvarė... Na, nesvarbu dabar jau. Džiugai, gal parveši Rūtą namo?

DŽIUGAS (*išpučia akis, papurto galvą*). Surūčiau tiek žolės, kad užtektų daržinę prikimšt. Galvojau Dominykos paprašyt, kad patį parvežtų, rytoj pasiimčiau mašiną.

NOJUS. Tu kasdien rūkai tiek žolės, kad biologijos vadovėliuose prie skyriaus apie žolėdžius puikuojami tavo nuotrauka. Nesispyriok, nusiimk klevo lapą ir viskas.

VAIVA. Na pažiūrėk, ji komoj. Vienas du ir parveši.

DŽIUGAS. Na gerai... Ką dar parvežt namo?

TADAS (*valgydamas riešutus*). Mane dar pamesk!

Tadas ir Džiugas paima Rūtą už parankių ir išsitempia.

VAIVA. Vėl su taksi?

NOJUS. Kaip visada.

Vaiva ir Nojus išeina.

2 scena

Apleistas pieno surinkimo punktas. Jame keli seni foteliai, stalelis, čiužinys. Visi susirenka, atsisėda.

NOJUS. Sakiau jums, kad geri tie babos Kazytės foteliai, geras čiužinys. Kas, kad seni. Tik vis jūs su tomis savo blakėmis. Nėra jokių čia blakių! (*nusimuša nuo rankos vabalą*)

SAULĖ. Tavo, mielas mano, čia – tik vienas fotelis ir vienas čiužinys. Visa kita juk naktį nuo tekstilės konteinerių pavogta.

VAIVA. Aha, o tos žavios dėmės ir skylės kalba apie jų ilgą istoriją.

RŪTA. Būtumėt jūs man leidę tą rausvą pleduką pasiimt!

DŽIUGAS. Tą, ant kurio prieš tai benamis šuo gulėjo?

Nojus pažiūri į telefoną, garsiai atsidūsta.

SAULĖ. Meilės kančios?

NOJUS. Aha, kad tik nebūtų. Abu tėvai sprogdina telefoną savo žinutėmis.

VAIVA. Vėl dėl *uniko*?

NOJUS. Dėl ko gi daugiau...

RŪTA. Man atrodo, kad mūsų tėvai drėbti iš vieno molio. O kaip dėl tavo kelionės į Ispaniją? Sakei tėvams?

NOJUS. Aišku, kad ne, o jei ir pasakyčiau, jiems nerūpėtų. Žinau, ką veikčiau, kur gyvenčiau, ką trokštu pamatyti, bet...

DŽIUGAS. Mano tėvai irgi aiškina, kaip gyventi. Iš pradžių nenorėjo, kad lenktyniaučiau autokrose, o dabar tik skatina ir skatina, kad mokyčiaus mechaniką *proftechninėj (šelmiškai šypteli)*.

TADAS. Jūs nesuprantat, kaip gyventi... Studijos, tėvų užgaidos, darbas (*nusijuokia*) — visa tai žemiškieji dalykai. Ech... Tikra gyvenimo laimė — meilė, ir ne bet kokia, o manoji.

VAIVA. Kalbi kaip iš literatūros vadovėlio, o iš egzo trisdešimt balų, kur tavo iškalba buvo, kai rašėme apie kenčiantį žmogų literatūroje, vien iš savo patirties galėjai parašyti visą pastraipą.

TADAS. Nieko jūs nesuprantat...

Džiugas krenta Nojui į glėbį, apkabina.

DŽIUGAS (*aukštu balsu*). Ak! Pamylėk mane, Tada, o tada nupiešk mane kaip vieną iš savo prancūzių mergaičių.

NOJUS (*pažemintu balsu*). Ak, mylimoji, paslaptingoji, tu nežemiškoji deive, aš niekam nesakau, kas tu tokia, nes tikriausiai tu labai baisi ir man gėda, ak!

Džiugas ir Tadas apsimeta, kad bučiuojasi. Visi, išskyrus Tada, juokiasi. Džiugas grįžta į savo vietą.

TADAS. Baikit, durniai jūs. Su protu visai negerai? Pavydit, kad aš turiu simpatiją, o į jus išvis niekas nežiūri?

DŽIUGAS (*pašaiptai*). Eik tu, simpatija, kokio ta tavo meilė, jei jau dvejus metus kalbi apie ją, o kaip nedraugaujat, taip nedraugaujat, a?

SAULĖ. Kai norės, tada ir parodys. Gal bijo, kad Džiugas nukabins?

DŽIUGAS. Man ir be deivių dešimtys žemiškųjų mergelių ant kaklo kariasi.

NOJUS. Tai dalinkis, vienas už visus ir visi už vieną.

VAIVA. „Tris muškietininkus“ skaitei?

NOJUS. Vaikystėj DVD turėjau, o ką?

DŽIUGAS. Užmirškit muškietininkus. Girdėjot naujausius gandus mokykloje?

SAULĖ. Kad mokykla jau baigta — nebeįdomu.

DŽIUGAS. Mokykla baigta, bet *unikas* dar nepradėtas, apie ką daugiau kalbėti, brangi mano Saule?

VAIVA. Paskutinės kalbos, kurias girdėjau, buvo apie tai, kad mūsų *dailiokė* su darbų mokytoju per pamokas laižosi dailės kambaryje.

RŪTA. Ūmedienė ir Liepavičius? Baik tu, ji — stiprus septynetas, visada su tokiomis gražiomis suknelėmis, pasitempusi, o ką tas kelmas? Vargiai ketvertas, kai prisimena išsiplauti marškinius ir susišukuoti paskutinius tris plaukus.

NOJUS. Aha, aš irgi netikėčiau, jei ne vienas dalykas. Žinai, kaip suprasti, jog į kabinetą tuoj įsiverš Liepavičius? Ūmedienė išsitraukia savo veidrodėlį, pasidažo lūpas ir tada pasipurškia tais bažnyčia smirdančiais kvepalais. Ir sakai — ne romanas? Nori svaresnio įrodymo? Praeinant pro dailės kambariuką kartais girdisi kandamo persiko garsai.

VAIVA. Laižosi?

NOJUS. Tai ne, persikus kramsnoja, ruošia kūnus vasarai vaisių dieta.

DŽIUGAS. Ei, nukrypot nuo temos. Ne apie šitas, tiesą sakant, kiek šlykščias apkalbas norėjau jums papasakoti. Ėjo kalbos, kad Bitinienė planuoja išeiti iš darbo.

TADAS. Išeiti iš darbo?

VAIVA. Čia ta *giegės* mokytoja?

DŽIUGAS (*įsijautęs*). Na taip, ta žiauriai graži. Visada stilingai apsirengusi, su juodais aukštakulniais, akys labai gražiai padažytos. Kaip jūs ten merginos sakot, *ailaineris*? Ir kai praeina taip skaniai vanile pakvimpa.

Tadas nepatenkintas pašnairuoja į Džiugą.

RŪTA. Aha, o graži tik todėl, kad vienintelė jauna ir šiek tiek simpatiška.

NOJUS. Gražumo tai tikrai graži, o kodėl nori išeiti iš darbo?

DŽIUGAS (*atsilošdamas fotelyje ir sukryžiuodamas rankas*). Žodžiu, pamenat, kai mane pagavo rūkantį? Tai va, sėdėjau prie *diriko* kabineto, laukiau nuosprendžio — ar skambins tėvams, ar normaliai, kaip žmogus, pasielgs, ir nugirdau pokalbį, nes gimnazijos durys ne pačios geriausios. Tai va, pasirodo, Bitinienei kažkas jau pusę mokslo metų kraupius laiškučius rašinėja.

SAULĖ. Kraupius?

DŽIUGAS. Taip. Meilės prisipažinimai, ištisos pastraipos apie kiekvieną jos išvaizdos detalę ir taip toliau. Vos neverkdama *dirikui* aiškino, jei greitai metu tai nesiliaus — eis iš darbo, nes neva aišku, kad tai daro mokinys.

VAIVA. *Blemba*, net nupurtė. Įsivaizduoju, tas laiškelių autorius ją dar ir stebi. Bijočiau viena ir vaikščioti.

TADAS. Čia ne koks siaubo filmas, Vaiva. Tikriausiai gavo vieną laiškėlį ir prisigalvojo, ką daugiau šitoj provincijoje veikti?

NOJUS. Nesu linkęs tuo tikėti. Nesiprašytų iš darbo.

SAULĖ. Ir apskritai, koks tikslas mokytojais meluoti? Suprantu, kad tokią istoriją pasakotų draugėms, bet direktoriui?

RŪTA. Ai, baigiam šitą temą. Jei kada nors paaiškės, kas taip padarė, mes jau nebebūsime mokykloje.

Saulės telefonas suskamba, ji perskaito žinutę ir atsidūsta.

SAULĖ. Velniava. Mama nori, kad grįžčiau namo. Pampiršau pasikloti lovą išeidama, tai dabar atsiuntė litaniją. Kol pėsčia grįšiu, išvis pakvaiš.

NOJUS (*stodamasis*). Aš galiu parvežt namo. Gal dar ką pamest į tą pusę?

DŽIUGAS. Aš pats su mašina.

RŪTA. Aš važiuoju.

VAIVA. Ai, man dar iki parduotuvės ir paštomato reikia. Pasivaikščiosiu.

NOJUS. Tada?

TADAS. Šitą kartą ne. Fizikos mokytojas paskambino, paprašė nueiti į mokyklą atsiimti užsilikusį diplomą iš kažkokio konkurso.

NOJUS. *O'kei*, tada lekiam ir iki visiems.

Visi išsiskirsto.

II veiksmas

1 scena

Mokykla, Tadas pasibeldžia į geografijos kabineto duris ir įeina.

BITINIENĖ (*maloniai*). O, Tada. Ką čia veiki?

TADAS. Buvau pas fizikos mokytoją, atsiėmiau seną diplomą, pamaniau, užsuksiu pas jus, paklausiu, kaip jūsų vasara.

BITINIENĖ (*nusijuokia*). Tokia ir vasara. (*Pakelia pluoštą popierių ir jais pamojuoja*) Ruošiu programą ateinantiems metams. O kaip tavo vasara, jau sugalvojai, kur stosi?

TADAS. Pateikiau prašymus į inžineriją, biofiziką ir programavimą. Turėčiau įstoti — rezultatai geri.

BITINIENĖ. Šaunu, džiaugiuosi už tave (*nusišypso ir ima rašyti į vieną iš lapų*).

TADAS. Mokytoja, neberašykite, užteks. (*Nusišypso, paima jos ranką*) Planuojate dirbti visą vasarą?

BITINIENĖ (*sutrikusi atitraukia ranką*). Teisingai sakai, Tada. Šiandienai užteks.

Bitinienė ima tvarkytis, dėtis daiktus į rankinę.

TADAS. Mokytoja, papasakokit ką nors daugiau. Juk nebepasimatysime, o žinot... Jūs mano mėgstamiausia mokytoja.

BITINIENĖ. Kad nelabai turiu ką pasakoti. Darbas ir namai (*užsimeta rankinę ant peties ir eina link durų*). Iki, Tada.

Tadas sugriebia Bitinienę už rankos, ji bando ją ištraukti.

TADAS. O kas namuose?

BITINIENĖ. Tada, tai ne tavo rūpestis (*ištraukia ranką*).

TADAS. Aš žinau, kas jūsų laukia namuose. Vyras, kuris negali į jus nė pažvelgti, nes būdama dvidešimt aštuonerių esate jam per sena. Jį traukia vos aštuoniolikos sulaukusios mergaitės.

BITINIENĖ (*piktai*). Tada — neišsigalvok. Neturiu ką daugiau tau pasakyti.

TADAS. Audra, neapsimesk kvaila. Manai, kad ta jaunutė mėlynplaukė, savanoriaujanti tavo vyro darbe, iš savo pinigų nusipirko dizainerio striukę? Pati įpirko naujausios kolekcijos batus? O gal laimėjo loteriją?

Bitinienė trenkia Tadaui antausį ir išeina iš klasės. Tadas lieka stovėti.

TADAS (*tyliai*). Velnias. (*Garsiau*) Šūdas!

Pripuola prie stalo, numeta nuo jo lapus, rašymo priemones, giliai kvėpuoja.

TADAS. Nebegaliu.

Stovi viduryje klasės, gniauždamas kumščius. Tada viską surenka, padeda ant stalo ir išeina.

2 scena

Apleistas pieno surinkimo punktas. Visi jau susirinkę. Įbėga Džiugas.

DŽIUGAS. Na, brangieji, sveikinu su nauju gyvenimo etapu! Greit pasakokit, kur įstojot.

RŪTA (*juokdamasi*). Tai jau matosi, kad nori pasidalinti, o ne nuoširdžiai klausi. Skelk.

Tadas atsistoja.

TADAS (*išdidžiai*). Aš pirmas! Biofizika Vilniaus universitete.

Visi ploja, Nojus pakelia Tada ir apsukęs ore numeta ant sofos.

DŽIUGAS. Mano naujienos — ne tokios džiugios. Nefinansuojama vieta mechanikoje, bet tai ne problema — iš autokroso turiu prisitaupęs.

RŪTA. Turiu blogesnę variantą — tėvo įsiūlyta agronomija.

SAULĖ. O kaip jums matematikos pedagoginis vien dėl skatinamosios stipendijos? Mama pasakė, kad nė centu manęs nerems, net už *bendriką* nemokės.

VAIVA. Viskas vėl broliui?

SAULĖ. Taip, tam pačiam, kuris jau penkerius metus turi darbą ir kuriam nupirko butą. Tai va, prieš jus — *biedna* būsimoji matematikė prastoje rajono mokykloje.

VAIVA. Et, Saule, nesijaudink. Nesvarbu, kur studijuoji, — universitete vis tiek velniškai smagu. Kol mokysitės, galėsite mane aplankyti kavinėje arba bute Naujojoje Vilnioje. Velniop tą tašką, kurio pritrūko, jog išlaikyčiau *matkės egzą*.

NOJUS. O pasirašei nuomos sutartį?

VAIVA. Aha. Gyvensiu bute su surūdijusia vonia ir tarakonų kompanija.

DŽIUGAS. Bent jau vieniša nebus.

Visi nusijuokia.

SAULĖ. Džiugai, tu čia mus tarakonais vadini?

DŽIUGAS. Aš tarakonus tarakonais vadinu! Mes — ne visada pageidautini, bet labai mylimi svečiai. Tikrai, labai. O šiaip, Vaivule, *nesiparink (patapšnoja Vaivai petį)*, jei labai norėsi, galėsi už mane paskaitose sėdėti.

VAIVA. Apie mašinas mano žinios prastos. Keturi ratai, du žibintai ir posūkliai — tik tiek. Tai nežinau, kaip čia pavyktų.

RŪTA. Galėsi į Nojaus paskaitas eiti. Juk įstojai kur nors, taip?

NOJUS. Medicina vietoj kelionių. *(Atsidūsta)* Žudau save, kad neužmuščiau savo potencialo.

DŽIUGAS. Veikiau tave nužudys visi barai, kuriuos aplankysim atsikraustę į Vilnių. Jau turiu neblogą sąrašėlį. Net Saulę kartu nusitempsim.

NOJUS. Ne ne, mano pirmas planas Vilniuje — aplankyti gatveles, kuriomis vaikščiojo J. Kunčino Tūla. Ne mašina, o pėsčiomis. Pasimėgauti bent jau sostinės grožiu, jei jau negaliu išvykti į užsienį.

TADAS. O žinot, kad Vilniuj yra neblogas *stripakas*?

RŪTA *(juokdamasi)*. Tada, na jau. Ką traukia lankylini objektai, o kas trokšta soliariume įdegusių bandučių.

TADAS. Mm... Tokių ir atsikąst norėtusi.

SAULĖ. Tada!

TADAS. Taigi juokauju. *(Erzinančiai)* Na, bet nesakyk, Saule, jeigu šoktų koks tai metro *devym* ispaniškas dievaitis, atseit nežiūrėtum?

Saulė nusijuokia ir papurto galvą.

RŪTA. O kokia laki tavo vaizduotė, sakai, lyg jau matęs.

TADAS. Čia buvo viena iš keisčiausių Džiugo įteiktų dovanų.

DŽIUGAS *(juokaudamas)*. Ei! Taigi, susitarėm niekam nesakyti.

Visi pradeda juoktis.

VAIVA. Įsivaizduoju, kad tokį siurprizą Rūtai padarytum, o ne Tadu.

DŽIUGAS. Rūtai jau Julius ir be pinigų pašoka.

RŪTA. Pavydi?

DŽIUGAS. Toli gražu, visi mes meldžiamės, kad išsiskirtumėt.

RŪTA. Tikriausiai ne tam Dievui.

VAIVA. Džiugas vietoj Biblijos „Kamasutra“ tikriausiai atsivertė.

NOJUS. Aha, dar ir kunigui parodė ir paklausė, ar teisinga poza meldžiasi.

DŽIUGAS. Ir taip baigiasi istorija, kaip pinigai iš aukų dėžutės atsirado mano piniginėje.

RŪTA. Jei rimčiau, tai mes su Julium planuojam varyt į kiekvieną *koncq*, kuris pasitaikys. Koks *kaifas*, nes pas mus atvažiuoja tik Radžis ir Katunskytė.

VAIVA. Ei, na jau, nevaryk ant estrados karalių! Ką kitą apšmeiši? Gal nusikals Kučinskas?

RŪTA. Lia lia lia, prisiekiu savo makaule! Ar ne taip sakydavo matematikos mokytojas? Tai va, prisiekiu plika Kučinsko makaule, kad dievinu jį!

Džiugas užlipa ant stalo ir pradeda dainuoti E. Kučinsko „Už tuos, kurie...“, netrukus jam ima pritarti Rūta ir Vaiva.

TADAS (*plodamas*). Šitaip Vilniuje užsidirbsite pinigus?

SAULĖ. Vaiva su Rūta gal ir taip.

Vaiva atsisėda Rūtai ant kelių ir tvirtai apsikabina.

VAIVA. Bet kaip aš jūsų visų pasiilgsiu!

NOJUS. Gėrei prieš ateidama čia ar šiaip liūdesiukas užplaukė?

VAIVA. Nežinau. Tiesiog pamaniau... Paskutinė mūsų, kaip vaikų, vasara. Paskutinė vasara, kai galime būti visiškai laisvi ir susitikti, kada norime, kur norime — vienas skambutis ir mes visi čia. Juk daugiau niekada taip nebebus. Mokslai, darbai ir suaugusiųjų problemos. Bijau... Bijau, jog iš draugų tapsime tik pažįstamais, o paskui tik žmonėmis, su kuriais pasisveikini gatvėje ir daugiau apie juos nebemąstai.

SAULĖ. Vaiva... Juk mes draugai nuo pradinių klasių, o Vilnius — ne Niujorkas. Žinoma, bus sunkiau, bet vis tiek rasime laiko susitikti. Tokia draugystė lengvai nesuyra.

NOJUS. Mes visi tuo tikim, bet bėgant laikui nežinome, kas mūsų gyvenimuose pasikeis.

DŽIUGAS. Baisiai jūs čia liūdnei — kaip kokioje Holivudo dramoje. Jei pasistengsim, tai ir neiširs ta mūsų draugystė.

TADAS. Belieka tikėtis, kad tavo tiesa, Džiugai.

Vaiva atsistoja Rūtai nuo kelių.

VAIVA. Ašaros ašaromis, juokas juokais, bet man reikia pabaigti susikrauti daiktus, rytoj važiuoju pirmu autobusu į Vilnių, nes buto šeimininkė nori, kad pas ją prisistatyčiau aštuntą ryto.

NOJUS (*pažvelgdamas į laikrodį ant riešo*) Tiksliai. Tėvai ir mane nori nuo pat ryto temptis. Atseit, ilga kelionė, padės man *bendrike* viską išsikrauti ir grįš, kol šviesu.

DŽIUGAS. *O'kei*, tada visi ir skirstomės. Gal ir aš sugalvosiu ką gero į lagaminą įsimest be kelių marškinėlių.

Visi išsiskirsto.

3 scena

Vaivos namų balkonas.

VAIVA. Labas, teta Vilija, vėl rūkai?

Teta Vilija pažiūri į Vaivą, linkteli ir atkiša paketį cigarečių. Vaiva atsisėda, ištraukia vieną cigaretę ir prisidega.

TETA VILIJA. Na, katiniuk, atsisveikinai su draugais?

VAIVA. Taip. Kažkoks liūdnas tas atsisveikinimas.

TETA VILIJA (*nusijuokia*). O ko čia liūdėti? Dabar prasideda geriausias tavo gyvenimo metas — klubai, vakarėliai, nauji draugai, gražūs vaikinai.

VAIVA. Mano draugams — gal ir geriausias gyvenimo metas. O man jokių mokslų, nes nesugebėjau išlaikyti *matiekos*.

TETA VILIJA. Tai kas? Aš nebaigiau universiteto ir man tai niekada gyvenime nesutrukdė. Uždirbu daugiau negu mano klasės draugai, kurie baigė geriausius universitetus. Prisimeni Saulių,

kuris įstojo į teisę? Dirba, pluša, o kaip yra po vyriausiojo prokuroro padu, taip yra, alga kaip maža, taip maža. O aš vietoj šlykščios kontoros sėdžiu šiltuose namuose ir dirbu sau.

VAIVA. Taip, teta Vilija, tu, bet juk ne bet kas gali įsidarbinti amerikiečių naujienų portale — ne visi tokie talentingi.

TETA VILIJA. Talentingi? Katiniuk, nejuokink. Talentas gali žmogui daug kur padėti, bet kodėl yra tiek daug vargstančių menininkų... Talentas be darbo — niekas. Tai va, padirbk metus, pasitaupyk pinigų — arba viską ištašyk ir leisk sau pagyventi — esmės tai nepakeis. Tada kitaip žiūrėsi į gyvenimą.

VAIVA. Tiesiog... Atrodo, kad visi juda į priekį, o aš kaip stoviu vietoje, taip stoviu. Nesu tu, teta Vilija. Neturiu nei gražaus veidelio, nei iškalbos, nei pinigų, turėjau svajonę – ir tos po matematikos egzamino neliko, tai kur aš prasimušiu?

TETA VILIJA. Dabar pasakysiu tau tiesiai šviesiai, Vaiva. Visus metus man ir visiems kartojai, kad tikrai išlaikysi matematiką, nes nuo to priklauso tavo ateitis. Bet aš gi tau sakiau, katiniuk, kad reikėjo daugiau mokytis, samdyti korepetitorius, mažiau lakstyti į pieninę.

VAIVA. Vadinasi, tik aš pati kalta? Ne mokytojas, kuris konsultacijas atšaukdavo, nes „šiandien užknisot, užteks“, ne tėvai, kurie išlėkė į Norvegiją ir mane pamiršo, ne tu, teta Vilija, kuri būtent naktį prieš egzaminą nusprendei už sienos surengti vakarėlį... Velnias, galėčiau kaltinti visą pasaulį, bet tai jau nieko nepakeis.

Teta Vilija užgesina cigaretę, atsistoja.

TETA VILIJA. Gerai, kad supranti. Gyvenk ir žiūrėk, kas bus. Visi juda savo tempu. Juk būtų labai neįdomu gyventi, jei visi žmonės būtų vienodi, nemanai? Viskas ateis savo laiku. Po dešimt metų atsiminsi šį pokalbį ir šios nuoskaudos, kurios dabar atrodo siaubingai didelės, tau kels juoką, katiniuk.

VAIVA. O kas, jei tas „gyvenk ir žiūrėk, kas bus“ nepasiteisins?

TETA VILIJA. Jeigu stengsiesi — pasiteisins.

Vaiva liūdnai šypteli.

VAIVA. Gal išgerkim kavos, teta Vilija? Galėtume pabaigti žiūrėti vakarykštį filmą.

TETA VILIJA. Išvirk.

III VEIKSMAS

1 scena

Prie Rūtos namų. Tėvai išlydi Rūtą pro duris, apsižvalgo.

RŪTOS TĖTIS. Tai dar tas neatvažiavo? Jau dvidešimt minučių vėluoja.

RŪTOS MAMA. Gal mums tave nuvežti į stotį, Rūtele? Kad nepavėluotum į autobusą.

RŪTA. Nereikia. Julius parašė, kad tuoj atvažiuos.

RŪTOS TĖTIS. Jūs tiek laiko kartu, o jis taip atsainiai į viską žiūri, negaliu pakęsti. Juk autobusas nelauks.

RŪTA. Taigi supranta... Taip išėjo...

RŪTOS MAMA. O tikrai viską įsidėjai? Piniginė, pasas yra? O stiklainėlis su braškėmis?

RŪTA. Yra, yra viskas. Juk savaitgalį grįšiu, jei kas, pasiimsiu likusius daiktus.

RŪTOS TĖTIS. Na, žiūrėk. Jei kas, paskambink, pervesiu pinigų. Atrodo, viską, ko trūko bendrabutyje, nupirkom, betgi maža ką.

Fone pasigirsta vienas automobilio garso signalas, o tada antras, kuris ilgai tęsiasi, Rūta ruošiasi eiti, bet tėtis sugriebia ją už rankos.

RŪTOS TĖTIS. Jis nė nesugeba išlipti iš mašinos padėti tau nusinešti daiktų? Visiškas nevykėlis.

RŪTA. Baik. Juliaus ir mano santykiai — ne tavo reikalas. Iki, susitiksime savaitgalį.

Rūta išeina. Rūtos mama pasiremia Rūtos tėčiui į petį.

RŪTOS MAMA. Pražus ji su juo, Sigitai.

RŪTOS TĖTIS. Anksčiau ar vėliau pati supras. Ką mes galime padaryti?

Rūtos tėvai pažiūri į nutolstantį automobilį, grįžta į namus. Juliaus Armanauskio automobilyje.

RŪTA. Kodėl vėlavai?

JULIUS. Mažiuk, manai neturiu kitų reikalų, tik tave vežioti? Nuvežu tave iki stoties ir tiesiai į darbą.

RŪTA. Juk pats pasisiūlei. Mane ir tėvai galėjo nuvežti.

JULIUS. Nepatinka? Galiu sustoti, išlipsi ir pati tempsi lagaminą iki stoties.

RŪTA. Tai sustok.

Julius sustabdo automobilį.

JULIUS. Lipk.

RŪTA. Tu rimtai?

JULIUS. Taigi lipk lipk, man tai vienodai šviečia.

RŪTA. Na, Juliau, baik. Aš pajuokavau. Atsiprašau. Ar galime važiuoti toliau?

JULIUS. Iš ko tokių prastų juokų prisimokei? Gerai, važiuojam, bet kitą kartą tikrai pati eisi.

Julius užveda automobilį, Rūta lengviau atsidūsta.

RŪTA. Aš labai tavęs pasiilgsiu.

JULIUS. Mhm.

RŪTA. Ar nepagalvojai, kaip prašiau, apie darbą Vilniuje? Galėtume išsinuomoti kokį butą.

JULIUS. Ko man trenktis į tą Vilnių? Taigi vis tiek grįši savaitgaliais. O ir šiaip butų nuoma ten tokia, kad rasčiau kur geriau tuos pinigus išleisti.

RŪTA. Aš tik pasiūliau.

JULIUS. Kvaili tie tavo pasiūlymai.

RŪTA. Juliau, ar viskas gerai? Tu šiandien kažkoks piktas?

JULIUS (*pašaipiai nusijuokia*). O ką tu galvoji, Rūta? Vakar buvo paskutinė diena, kai tu čia, o ją praleidai ne su manimi, o su tais... Tais savo nojais, tadais ir kaip ten to vardas? A, džiugais.

RŪTA. Juliau, jie mano draugai nuo vaikystės. Jokių romantinių jausmų jiems nejaučiu, o jie — man. Kiek kartų jau apie šitai kalbėjome?

JULIUS. Manai, aš nematau, kaip Džiugas į tave spokso? Pamato tave su atviresniais marškinėliais ir varvina seilę kaip koks šuo. Negana to, kad į visus balius rengiesi kaip paskutinė kekšė.

RŪTA. Juliau! Kas tau pasidarė po velnių?

JULIUS. Kas pasidarė? Dirbu, kol mane išmeta, tada ieškaisi naujo darbo ir viskas vėl kartojasi. Užknisa, Rūta, nuoširdžiai nebegaliu. Man tavo *šposai* visiškai nepadeda, norisi... (*Trenkia į automobilio dureles*).

Rūta krūpteli.

RŪTA. Tu mane gąsdini.

Jie pasiekia stotį. Julius sustabdo automobilį ir sugriebia Rūtai už smakro, atsuka jos veidą į save.

JULIUS. O tu ir turėtum bijoti. Kodėl man nepapasakojai apie savo bučinį su tuo bernu?

RŪTA. Tu čia apie Andrių šneki?

JULIUS. Tu dar ir to asilo vardą žinai?!

RŪTA. Juliau, nesibučiavau aš su tuo vaikinu! Buvau girta ir prišnekėjau nesąmonių, kad tu pavydėtum, nes mane labai skaudina nuolatinės pertraukos mūsų santykiuose. Beje, tavo iniciatyva.

Julius paleidžia Rūtos veidą ir sukryžiuoja rankas ant krūtinės.

JULIUS. Ne esmė, Rūta, blet. O iš kur man žinoti, kad per kiekvieną pertrauką mūsų santykiuose nesiduodi su visu miestu?

Rūta pro ašaras nusijuokia.

RŪTA. O kas kaltas, kad pertraukas darome beveik kas mėnesį? Ir šiaip, Juliau, žinau, kuo užpildai laiką per mūsų „pertraukėles“. Kiek merginų tave guodė savo glėbiuose?

JULIUS. Ką, blet?

RŪTA. Eik tu velniop, Juliau.

JULIUS (*pro atidarytą automobilio langą*). Bent keiktis išmok, kvaiša tu!

Rūta neatsisukdama parodo jam vidurinį pirštą.

2 scena

Vilnius. Vaivos butas. Visi sėdi.

DŽIUGAS. Tavo butukas — klasika, Vaivule. (*Juokaudamas*) Ką tik tualete sutraiškiau du tarakonus.

VAIVA. O ne! Prašau pasakyk, kad neišmetei, tai buvo mano pietūs.

RŪTA. Prieš tai tikrinau šaldytuvą. Radau gabaliuką papelijusio sūrio ir suvytusių agurkų.

VAIVA. Tai garnyras tarakonams... Kurių jau nebėra, Džiugai!

Džiugas bando atsisėsti į fotelį, bet nugriūva, greitai atsistoja.

TADAS. Džiugai, pagirios kamuoja?

DŽIUGAS. Ką? A, jo...

SAULĖ. Tai kaip jums pirmos dvi savaitės Vilniuje? Visi žinom tik, ką Džiugas veikė.

NOJUS. Na, daugelį naktinių klubų aplankėme kartu su Džiugu.

RŪTA. Paėjo?

NOJUS (*sutrikęs*). Kas?

RŪTA. Na, bent su viena mergina?

NOJUS. Baik... Lyg aš tau sakyčiau, bet Taduį atskleisčiau paslaptį. (*Pasisuka į Tada*) Paėjo.

VAIVA. Ei, o ko nė vienas dar neapsilankėte pas mane darbe? Prisižadėjot, melagėliai.

TADAS. Vaiva, ten maža *latte* penkis eurus su puse kainuoja. Neturiu aš tokių pinigų. Už tai, beje, galiu padėkoti Vilniaus autobusų parkui. Bilietai net su nuolaida studentams vis tiek arklį kainuoja.

SAULĖ. Kokius tu arklius perki už septynis eurus?

TADAS. *Horse*, arba heroiną, jei kam neaišku. Prastas, gal maišytas su skalbimo milteliais, bet heroinas... Jo galima nusipirkti, kad ir už penkis eurus.

VAIVA. Iš kur tiek apsiskaitęs? Nebijai, kad suseks ir supakuos FTB?

TADAS. Mane? Dorą biofizikos studentą? Na jau.

RŪTA. Heroinas ne heroinas, o mane labai užkniso agronomija. Sėdžiu su turtingais ūkininkų vaikeliais ir kalu niekam neįdomias nesąmones.

SAULĖ. Rūta, draugiškas priminimas. Tu irgi turtingų ūkininkų vaikelis.

RŪTA. Bet ne tokia kaip jie.

NOJUS. Ji meniška ir nesuprasta, tikrai ne agronomė. Veikiau pritaptų kokiam meno fakultete.

TADAS (*juokdamasis*). Kur tokie pat pričiuožę?

RŪTA. Tuoj padarysiu impresionistinį meno performansą — trenksiu tau į galvą su Vaivos keptuv...

Rūtai nespėjus pabaigti sakinio, Džiugas pašoka ir nubėga prie durų. Dairosi po visą butą išpūstomis akimis, daužo kumščiais duris.

DŽIUGAS. Vaiva, išleisk mane iš čia! Vaiva! Vaiva, jie ateina, aš turiu spėti pabėgti.

Visi atsistoja ir susižvalgo. Rūta prieina prie Džiugo ir uždeda ranką ant peties.

RŪTA. Džiugai, ramiai. Kas ateina?

DŽIUGAS (*žiūrėdamas tai į duris tai į Rūtą*). Policija ateina. Jie žino, viską žino. Mane pasodins.

NOJUS. Džiugai... Kokia dar policija?

Džiugas ima lakstyti po butą, kiloti įvairius daiktus.

DŽIUGAS. Nes Vaiva čia prislėpė kamerų. Ji jiems teikia informaciją.

VAIVA. Džiugai, ką čia kalbi?

DŽIUGAS. Išleisk mane, Vaiva, išleisk.

Vaiva mesteli buto raktus Rūtai. Ši atrakina duris. Džiugas išbėga.

TADAS. Džiugai! *Blemba*, Vaiva, griebk mano automobilio raktelius nuo stalo, varom ieškot.

Vaiva drebėdama paima automobilio raktelius, eina link durų.

NOJUS. Mes kartu.

TADAS. Jūs likite čia. Gal grįš į butą. O ir šiaip, nesąmonė, kad vieną Džiugą gaudysime penkiese. Jei rasime, paskambinsime jums.

Džiugas su Vaiva paskubomis išeina.

SAULĖ (*tyliu, drebančiu balsu*). Jis girtas?

NOJUS (*šaltai*). Ne tik girtas. Apsivartojęs.

RŪTA (*atsisėsdama*). Ką? Nojau, pakartok, prašau.

NOJUS. Beveik visą praeitą savaitę jis šniojo koksą. Žinojau, kad anksčiau kartais parūkydavo žolės, bet atvažiuavęs į Vilnių, rodos, išprotėjo.

RŪTA. Ir tu jam leidai?!

NOJUS. Rūta, aš jam ne tėvas ir ne mama. Sakiau, kad mažintų, bet jis manęs neklausė.

SAULĖ. Tai kas dabar bus?

NOJUS (*įsivardinęs*). Kas bus, kas bus? Tadas su Vaiva jį ras ir parves namo, kad *atsičiūchintų*.

Suskamba Nojaus telefonas, jis atsiliepia ir kurį laiką klausosi.

NOJUS. Aha, gerai. (*Padedą telefoną*) Rado Džiugą, viskas gerai. Atrodo, maratonas gryname ore jį šiek tiek nuramino. Dabar veža į *bendriką*. Vaiva sakė, jog mes galime pasilikti čia nakvoti, bet man dar reikia užbaigti kalną projektų, tai tikriausiai lėksiu namo.

SAULĖ. Nojau, neišeik. Man labai baisu...

NOJUS. Velnias... Na gerai. Gerai. Namų darbai gali palaukti. Pabūkim visi kartu.

IV VEIKSMAS

1 scena

Naktis. Džiugo bendrabučio kambarys. Džiugas ir Rūta sėdi ant lovos. Rūta su servetėle valo Džiugui nuo veido sudžiūvusį kraują. Tyliai groja Doja Cat daina „4 Morant“.

DŽIUGAS. Man labai blogai, Rūta.

RŪTA. Žinau.

DŽIUGAS. Neįsivaizduoju, ką daryti.

RŪTA. Suprantu.

DŽIUGAS. Taip ir kalbėsi su manimi? Kaip su koku svetimu?

Rūta atsistoja, numeta kruviną servetėlę ant žemės.

RŪTA. O kaip man su tavimi kalbėti? Paskambini man vidury nakties, springdamas savo paties krauju, aiškini apie muštynes ir maldauji, jog tave parvežčiau.

DŽIUGAS. Bet tu atvažiavai.

Rūta paima švirią servetėlę ir toliau valo kraują.

RŪTA. O ką turėjau daryti? Tu mano geriausias draugas, Džiugai.

DŽIUGAS. O tu mano.

RŪTA. Jei būčiau tavo geriausia draugė, taip su manimi nesielgtum.

DŽIUGAS. Kaip?

RŪTA. Man dėl tavęs baisu. Tiesiog baisu. Dvi savaitės Vilniuje, o jau...

Kambaryje stoja tyla. Rūta numeta ant grindų dar vieną kruviną servetėlę.

RŪTA. Prašau, Džiugai. Prašau, nebesielk taip. Ne tik todėl, kad gąsdini ir verti nerimauti mus, o ir dėl savęs. Juk taip troškai studijuoti automechaniką, neleisk visam šitam reikalui nutempti tavęs į dugną.

DŽIUGAS. Aš pasistengsiu. Pasistengsiu susiimti.

RŪTA. Pažadi?

DŽIUGAS. Pažadu.

RŪTA (*švelniai šypsodamasi*). *Pinky promise?* Kaip vaikystėje?

Rūta atkiša jam mažąjį pirštą, Džiugas šypsodamasis atkiša savąjį ir juos suneria.

2 scena

Viename scenos šone Tado bendrabučio kambarys. Rankoje laiko mobilųjį telefoną ir nerimaudamas vaikšto po kambarį. Kitame scenos šone prie stalo sėdi Bitinienė ir rašo kompiuteriu.

BITINIENĖ. Klausau.

TADAS. Sveiki. Skambina Tadas.

BITINIENĖ. Atleiskite, koks Tadas?

TADAS. Tadas Kerbedis.

BITINIENĖ (*šaltai*). Ko nori, Tada?

TADAS. Norėjau paprašyti patikrinti savo elektroninį paštą.

BITINIENĖ (*sutrikusi*). Ką?

TADAS (*ramiai*). Patikrinkite savo elektroninį paštą.

BITINIENĖ. Gerai, viso.

Bitinienė jau ketina baigti skambutį, bet pasigirsta Tado balsas.

TADAS (*skubotai*). Ne, ne, nepadėkite ragelio. Ar matote mano atsiųstą laišką? (*Bitinienė tyli*) Patikrinkite prisegtas nuotraukas.

BITINIENĖ (*šokiruota*). Ką?..

TADAS. Tai jūsų vyras ir jo meilužės. Ar dabar jau tikite manimi? Gal tokios nuotraukos jums padėtų apsispręsti dėl skyrybų.

BITINIENĖ. Tada, aš nesuprantu... Kodėl tu taip elgiesi, kodėl kišiesi į mano gyvenimą? Tai ne tavo reikalas!

TADAS. Mano ir dar kaip! Audra, skirkis, manau, tikrai atsiras žmogus, kuris tau suteiks daugiau džiaugsmo.

BITINIENĖ (*pašaipiai*). Ir tas žmogus tu? Kodėl aš išvis su tavimi kalbuosi?

TADAS. Nežinau... Galbūt todėl, kad pati to nori.

BITINIENĖ. Tai tu siuntei tuos laiškėlius, turėjau susiprasti anksčiau. Ar žinai, kad bijodavau viena eiti namo? Kasdien penkis kartus tikrindavau, ar užrakintos mano namų durys? Kaip man toliau dirbti mokykloje, jei negaliu pasitikėti savo mokiniais? Teigi, kad mane myli, tai kaip galėjai taip pasielgti? Tada, tu — vaikas, ką darai?..

TADAS. Aš ne vaikas. Atsiprašau, jei mano laiškėliai tave skaudino, gąsdino, aš to nenorėjau. Tik troškau kažkaip tau prisipažinti, juk tada dar buvome mokytoja ir mokinys — dabar viskas kitaip.

BITINIENĖ. Ar suaugęs žmogus galėtų taip elgtis? Mes vis dar esame mokytoja ir mokinys ir visada būsime tik mokytoja ir mokinys.

Bitinienė padeda telefoną.

V VEIKSMAS

1 scena

Vaivos butas. Susirinkę visi, išskyrus Džiugą.

VAIVA. Džiugas jau savaitę nebevartoja.

TADAS. Ir neatėjo to atšvęsti?

NOJUS. Kai jis pradeda švęsti, tai nesiliauja.

RŪTA. Pakalbėkim apie ką nors linksmesnio, atrodo, kad šiomis dienomis tik liūdesys ir liūdesys.

SAULĖ. Na, *matiekos* pedagoginis nėra jau toks blogas. Be to, priešais mane visada sėdi toks *priplaukęs* vaikinasis... Kažkuo man labai patinka ir jo tokia graži šypsena.

VAIVA. Tikras vilnietis.

NOJUS. Kalbant apie gražius žmones, anatomijos dėstytoja tokia *hotukė*. Atrodo net jaunesnė už mus, tokia raudonplaukė.

RŪTA. Čia ta, kurios nuotrauka „Gražiausių dėstytojų“ *facebook* grupėje?

NOJUS. Ta pati.

VAIVA. Jums gerai, pas mane į darbą ateina tik idiotai. Pavyzdžiui, vienas visada su ausinukais ir niūrus kažkoks. Rodos, poeziją rašo. Tiesa, prastą. Vieną kartą nešdama jam puodelį juodos kavos užmačiau eilutes: „Niekas manęs nemyli,/ Mano siela kartais tyli,/ Pasaulis toks žiaurus,/ Myliu papus.“

Visi juokiasi, bet Tadas tyli.

TADAS (*tyliai*). Aš rašiau Bitinienei tuos laiškučius.

Visi nutyla ir susižvalgo.

RŪTA. Tadai, ką?

TADAS. Aš norėjau jums pasakyti, kad aš rašiau Bitinienei tuos laiškėlius.

NOJUS. Balandžio pirmoji jau seniai praėjo.

SAULĖ. Rimtai, Tada, nejuokinga. Juk niekas taip ir neišsiaiškino, kas juos rašė.

TADAS. O aš jums sakau, kad juos rašiau aš.

VAIVA. Ką sau galvoji?

TADAS. Man ji beprotiškai patiko... Nežinojau, kaip elgtis, kur dėtis, net nusiunčiau jai suklastotas nuotraukas, kuriose jos vyras atseit laižosi su savo bendradarbe. Suprantu, kad tai nenormalu, suprantu, jog mano elgesys nepateisinamas, bet negalėjau susivaldyti.

RŪTA. Vakar mama skambino ir sakė, kad Bitinienė išėjo iš darbo. Dabar aišku, kodėl.

TADAS (*perbraukdamas veidą ranka*). Velnias!

NOJUS. Tada...

TADAS. Ką? Skaitysi moralą, kad aš ne toks? Nepažįsti manęs, Nojau. Niekada nesistengei pažinti. Nei jūs (*pirštu parodo į merginas*) manęs nepažįstat, nors visada teigiat, kad mūsų grupelė — geriausi draugai.

VAIVA. Mes ir esam geriausi draugai.

SAULĖ. Ir puikiai pažįstam tave. Ar bent galvojom, kad pažįstam. Mano draugas Tadas dievindavo biologijos pamokas, kompiuterinius žaidimus, kolą be cukraus ir ilgus pasivaikščiojimus parke. Nekęsdavo auksinių „Marlboro“ cigarečių ir snobų. Ar tiek informacijos pakanka, kad pereičiau tavo draugystės patikrinimą?

TADAS. Tai neturi esmės. Norėjau jums pasakyti apie Bitinienę pats, kad išgirstumėte tai iš mano lūpų.

NOJUS. Kad jauti nesveiką simpatiją mokytojai?

TADAS (*piktokai*). Tu turėtum mane suprasti. Dvejus metus vaikeisi Kariną su gėlių puokštėmis ir verkšlenai, kai ji tave atstumdavo.

NOJUS. Tai visai kas kita. Karina — mūsų metų, Karina man pasakė, kad norėtų su manimi susitikinėti. Nelygink mūsų, Tada.

TADAS. Jūs... Maniau, kai paaiškinsiu, suprasite.

SAULĖ. Bet ar gailiesi?

TADAS. Ką?

SAULĖ. Ar gailiesi, Tada? Suprasti savo veikslių pasekmes ir nuoširdžiai gailėtis — du skirtingi dalykai.

Tadas pasiima striukę ir eina durų link. Prieš išeidamas atsisuka.

TADAS. Tikiuosi, atleisite man. Nebūtinai turite suprasti.

SAULĖ. Vilnius mus atitolino.

RŪTA. Didelis miestas surijo mažo miestelio vaikus...

NOJUS. Turiu keistą nuojautą, kad jau niekad nebebus kaip senais laikais.

VAIVA. Galbūt taip turėjo nutikti. Galbūt kaltas ne miestas, o mes patys.

Rūta atsistoja.

RŪTA. Einu parūkyti. Kas nors norite eiti kartu?

Vaiva linkteli ir nuseka Rūtą į lauką. Jos prisidega po cigaretę ir kurį laiką tyli.

VAIVA. Manai kada nors bus geriau?

RŪTA. Ką turi omenyje?

VAIVA. Rodos, tai turėjo būti smagiausias mūsų gyvenimo laikas.

RŪTA. Aš noriu tikėti, kad viskas bus gerai, Vaiva.

VAIVA. Bet?..

RŪTA. Manau, kad kartais tikiu. Tikiu, kad viskas bus gerai. Galvojau, jog visiškos *šakės* su mokslais, kai be perstojo pykausi su Juliumi ir kai jis slėpė mano kontraceptikus, nes manė, jog vaikelis mus suartins. (*Karčiai nusijuokia*) Išsiskyriau su Juliumi ir drįstu tikėti, kad be jo man bus geriau.

VAIVA. Išsiskyrei su Juliumi?

RŪTA. Ir, rodos, nė kiek to nesigailiu.

VAIVA. Manau, jog nusprendei teisingai.

RŪTA. Pagyvensim ir pamatysim, ar ne taip sako?

VAIVA. Veikiausiai. Belpa tikėtis, jog tu teisesnė nei įprastai, Rūta. Keista suvokti, kad taip baigiasi vienas mūsų gyvenimo etapas.

RŪTA. Manau jis dar tik prasideda.

Visi išeina. Vaiva lieka viena, atsisėda ant lovos. Rankomis apsikabina kelius, po akimirkos paima telefoną ir surenka numerį.

VAIVA. Sveiki (*patyli*). Taip, aš vis dar čia. Ar pataikiau į „Jaunimo liniją“ ? Net nežinau, nuo ko man pradėti... Nežinau, kur dėtis. Šiandien nusivyliau vienu iš geriausių savo draugų. Jis padarė tokį dalyką, jog nemanau galėsianti jam kada nors atleisti. (*Pauzė*) Ką? Aišku, kad vien dėl to neskambinčiau. Nuo pradžių? (*Karčiai nusijuokia*) Na, jei nuo pradžių, tai aš Vaiva ir noriu nusižudyti. Šiek tiek drastiška? Tiesiai šviesiai, nelabai jaučiu prasmę gyventi. Mano tėvams manęs nereikia, kai man buvo dvylika metų, jie išvažiavo į Norvegiją ir tikriausiai pati suprantate, kad tokiam amžiuje vaikui labiausiai reikia tėvų. Ir, žinoma, tai ne viskas! Būtinai turėjau neišlaikyti matematikos egzamino, todėl esu užstrigusi darbe, kol mano draugai mokosi ir turi galimybę siekti savo svajonių. Ir žinote, kaip su tuo tvarkausi? Labai banaliai. Pjaustausi šlaunis, o ne rankas, kad netyčia kas darbe nepamatytų ir neišvadintų nesveika. Dar miegu su vyrais, kurie visiškai asilai, juk suprantu, kad joks sveiko proto keturiasdešimtmetis nemiegotų su paaugle. Viskas taip beviltiška... (*Ilga pauzė, Vaiva verkia*) Ar galite man padėti?..

2 scena

Džiugas pasilenkęs vemia virš tualetu, Rūta glosto jam plaukus. Išsivėmęs atbula ranka nusivalo burną.

DŽIUGAS. Žinau, jog tau pažadėjau, Rūta.

RŪTA. Aš nepykstu.

DŽIUGAS (*liūdnai*). Turėtum.

RŪTA. Galbūt. Manau, niekada negebu ant tavęs ilgai pykti.

DŽIUGAS. Net jei vis iš naujo susimaunu, kartodamas tas pačias klaidas?

RŪTA. Net jei vis iš naujo susimauni, kartodamas tas pačias klaidas. Man neramu ir baisu, bet negaliu tau aiškinti, kaip gyventi.

DŽIUGAS. Kartais norėčiau klausyti tavo patarimų.

RŪTA. Kas tau trukdo jų klausyti?

DŽIUGAS. Rūta... Ar manai, kad šiaip sau ieškau paguodos svaigaluose?

Rūta tyli. Džiugas atsistoja ir atsiremia į sieną

DŽIUGAS. Geriu ir vartoju, jog pamirščiau. Pamirščiau, kad iš tiesų esu niekam nereikalingas.

RŪTA. Džiugai...

DŽIUGAS. Tai tiesa, Rūta. Gimiau trečias berniukas šeimoje, kuri laukė mergaitės. Ar gali patikėti, jog vos gimęs nuvyčiau savo tėvus? Ir niekada nenustojau jų skaudinti. Man niekada nesisekė mokykloje, kad ir kaip stengdavausi, pažymiai būdavo prasti, o ir prisidirbdavau beveik kasdien. Tada nusprendžiau, jog noriu būti lenktynininkas, o kai susižeidžiau, iš svajonės liko tik metalo krūva. Tėvai nemanė, kad galiu ko nors pasiekti, galbūt jie buvo teisūs.

RŪTA. Ką tu čia kalbi?

DŽIUGAS. Kai ėmiau užsidirbti iš autokroso pinigų, tėvai manęs nepagyrė. Į varžybas ateidavote tik jūs ir kartais mano broliai. Todėl taip prisirišau prie jūsų. Be jūsų, niekam nerūpėjau ir nė negalėjau rūpėti. Ar pameni, kai pirmą kartą visi nusprendėme būti draugais — tą vadinamąją žvirblių naktį. Labai smarkiai griaudė ir žaibavo ir neradome, kur pasislėpti nuo audros.

RŪTA. Pamenu. Tą dieną visi peršalome ir nėjome į mokyklą. Galėjome kalbėti tik telefonu.

DŽIUGAS. Tai vienas geriausių mano prisiminimų. Net su šeima tokių gražių neturiu. Žinai, ką tėvas pasakė, kai neįstojau į valstybės finansuojamą vietą? „Bent jau esi išvaizdus. Džiaukis, kad merginos nesivaiko proto“. Vienaip ar kitaip perfrazuotą šį patarimą jis man kartojo visą gyvenimą. Žinai, kiek merginų įskaudinau? Nepakaktų pirštų, kad suskaičiuočiau.

RŪTA. Tu geras žmogus, Džiugai.

DŽIUGAS. Manai geri žmonės taip elgiasi?

RŪTA. Manau, jog neteisinga pasaulį skirstyti į balta ir juoda, nes grynas gėris ir grynas blogis neegzistuoja. Visi klysta. Aš klydau daugybę kartų, bet aš nelaikau savęs blogu žmogumi.

DŽIUGAS. Aš bijau, kad nebegalėsiu sustoti.

RŪTA. Tu stiprus. Stipresnis už savo priklausomybes. Džiugas, kurį visada pažinojau, niekada nepraralaimėdavo.

DŽIUGAS. Rūta... Tu manai dar ne per vėlu?

RŪTA. Džiugai, tau bus velniškai sunku, bet tu sugebėsi. Žinau, kad gali. Mano žodžiai skamba kaip nuvalkiota klišė, bet aš tavimi tikiu. Mes visi tikim ir tik laukiam, kol savimi patikėsi pats.

DŽIUGAS. Maniau, jie niekada nebenorės su manimi kalbėti.

RŪTA: „Štai vasara baigės galvosim ar bus mums atleista,/ Kai spalio vitrinose nušvis nešvariai nešvariai,/ Ir visa tai taps neįmanomai kerinčiai keista,/ Ir vėl mus priims atjaunėję kvaili kambariai“

DŽIUGAS. Tai juk...

RŪTA. Tavo mėgstamiausias eilėraštis. Kęstučio Navako „Ryto ruduo“.

DŽIUGAS. Ir ką norėjai tuo pasakyti?

RŪTA. Kad iš naujo jį perskaitytum ir įsigilintum. Vėl suprastum, kodėl jį taip pamėgai pirmąjį sykį, O dabar einam. Mūsų laukia.

DŽIUGAS. Laukia?

Rūta pagriebia Džiugą už rankos ir ištempia lauk. Tolumoje jiems mojuoja Saulė ir Nojus.

DŽIUGAS. Rūta, kur Vaiva?..